

Baranyabán, 1903. augusztus 30. – Zürich, 1951. augusztus 25.

Apja Rozmayer Ferenc magántisztviselő, Hat elemi elvégezve géplakatosnak tanult. 1917-től részt vett a szociáldemokrata ifjúsági mozgalomban. 1918-ban a Ganz-gyári tanoncok főbizalmija, 1919-ben a KIMSZ ellenőrző bizottsága tagja lett. 1919 novemberében Jugoszláviába menekült, ahol uradalmi gépészként dolgozott. Magánúton továbbtanult, majd tisztviselőként helyezkedett el. 1922-től a jugoszláv szociáldemokrata párt tagja, 1931-ben a párt vajdasági vezetőségének alelnökévé választották. Szerkesztette a Szabadkán, majd Újvidéken megjelenő magyar nyelvű Munkásújságot. 1929–1933 között az újvidéki munkáskamara szabadkai kirendeltsége alkalmazottja, majd vezetője, később az újvidéki központban Jugoszláv Munkáskamara főtitkár-helyettese.

1938-ban megvált kamarai állásától, kereskedőként és könyvelőként dolgozott. 1938-ban Szabadkán és Zentán a jugoszláv szociáldemokrata párt jelöltje a képviselő-választáson. 1939-ben az újvidéki pártszervezet alelnökévé választották. 1941-ben a magyar hatóságok hat hónapra internálták, szabadulása után Budapestre költözött, összekötő lett az SZDP budapesti központja és az újvidéki szociáldemokrata szervezet között. 1943-ban az SZDP értelmiségi titkárságának vezetője, majd főtitkár-helyettes, a háború utáni magyar demokratikus átalakulás szociáldemokrata tervezete kidolgozásának koordinátora lett. Az ország 1944. márciusi német megszállása után az illegális ellenállási mozgalom, a Magyar Front aktív résztvevője.

1945. január 16-tól az SZDP újjászervezését irányító budapesti ideiglenes intézőbizottság vezetője. Február második felétől az országos vezetőség megbízott, augusztustól választott főtitkár-helyettese lett, az SZDP politikai bizottsági tagja. Pártja delegálta a Budapesti Nemzeti Bizottságba és a székesfővárosi törvényhatósági bizottságba. 1945. április 2-től az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője, 1948. április 26-ig Heves és Nógrád-Hont valamint Baranya-Tolna megyei választókerületben megválasztott nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő, a parlament politikai bizottságának tagja. 1945 májusában az Országos Gazdasági Tanács alelnöke, majd 1945 végétől az átalakult Gazdasági Főtanács tagja. Az SZDP-n belül a kommunistákkal szoros, partneri együttműködést szorgalmazó irányzathoz tartozott. 1945. június 1-jétől 1948. február 26-ig iparügyi miniszterként maga is szorgalmazta a különböző iparágak nagyüzemeinek államosítását és a tervgazdálkodás bevezetését. A szociáldemokrácia felszámolását jelentő fúziót azonban elutasította. 1948 februárjában ő is a pártból kizártak listájára került, viszont hozzájárultak külföldre távozásához. Előbb Csehszlovákiába utazott, majd az ott bekövetkezett kommunista puccs nyomán tovább utazott Svájcba.

A hazai pártegyesítést követően, 1948 augusztusában ott hozta létre a Magyarországi Szociáldemokrata Párt Emigrációban nevű szervezetét, melynek főtitkára lett. 1949 júliusában Londonba költözött, innét szervezte tovább a magyar mozgalmat és a környező államok szociáldemokrata emigrációjával együtt életre hívott Közép- és Kelet-európai Szocialista Uniót. Hamvait 1988 őszén hazaszállították és újratemették.